

Considerații privind suspendarea și întreruperea prescripției extinctive

Conf. univ. dr. Sevastian Cercel*

The extinctive prescription cancels the right to a lawsuit if not exercised within the limit of the period established by the law and, in this way, meets the requirement of ensuring both fluidity and juridical security to the civil circuit. But the reasons involving public order and social stability which justify its extinctive effect should also take into account the objective impossibility, for the holder of the subjective right, of acting, or, even more justified, his abandon of the state of passivity.

Suspension and interruption constitute modifications of the extinctive prescription's course which intervene for cause exclusively and constrictively established by the law. Should the suspension "stop" the course of prescription for as long as it lasts, with no connection to the past, the interruption "erases" the prescription that had started before the occurrence of the circumstance stipulated by the law.

Prescripția extincțivă stinge dreptul la acțiune neexercitat în limita intervalului de timp stabilit de lege și răspunde astfel cerinței de a asigura fluiditate și securitate juridică circuitului civil. Dar rațiunile de ordine publică și de stabilitate socială care justifică efectul său extincțiv trebuie să țină seama de imposibilitatea obiectivă a titularului dreptului subiectiv de a acționa sau, cu atât mai mult, de ieșirea acestuia din starea de pasivitate.

Suspendarea și întreruperea constituie modificări ale cursului prescripției extinctive care intervin pentru cauze ce sunt stabilite exclusiv și limitativ de lege. Dacă suspendarea "oprește" cursul prescripției pe timpul cât durează, fără a atinge timpul trecut, întreruperea "șterge" prescripția începută înainte de a se ivi împrejurarea prevăzută de lege.

1. Preliminarii. Prin funcția sa mobilizatoare, prescripția extincțivă stimulează pe titularii drepturilor subiective să le valorifice în termenele stabilite de lege. Practica demonstrează că este posibil ca în timpul curgerii prescripției să se ivească situații sau împrejurări care să-l împiedice pe titular să acționeze. Dacă în asemenea situații prescripția ar curge, s-ar ajunge la aplicarea efectului extincțiv al prescripției, fără ca titularului dreptului să i se poată reproșa pasivitatea sau neglijența în a acționa pentru protejarea dreptului său. Pentru a preveni un asemenea neajuns, legiuitorul a reglementat suspendarea cursului prescripției. În doctrina noastră se artată că prin

* Aurorul este cadru didactic la Facultatea de Drept și Științe Administrative a Universității din Craiova și avocat în Baroul Dolj

suspendarea prescripției extinctive se înțelege acea modificare a cursului acesteia ce constă în oprirea, de drept, a curgerii termenului de prescripție, pe timpul cât durează situațiile, limitativ prevăzute de lege, care îl pun pe titularul dreptului material la acțiune în imposibilitatea de a acționa¹.

Potrivit art. 1875 C.civ., "prescripția curge în contra oricărei persoane care n-ar putea invoca o excepție anume stabilită de lege"; *per a contrario* nu curge împotriva celui care invocă o excepție prevăzută de lege. În prezent, sediul principal al materiei suspendării prescripției extinctive se află în Decretul nr. 167/1958 care reglementează principalele cauze de suspendare și efectele suspendării (art. 13-15). Cauzele de suspendare prezintă două importante caractere juridice. Mai întâi, sunt *legale*, fiind determinate numai prin lege, iar nu și prin voința părților. Pe de altă parte, sunt *limitative*, de strictă interpretare și aplicare, așa încât nu sunt susceptibile de aplicare prin analogie; produc efecte de drept (*ope legis*), așa încât instanța numai constată producerea lor.

În ceea ce privește întreruperea prescripției extinctive, vom menționa, mai întâi, că pornind de la rațiunile pe care se întemeiază, având în vedere scopul și funcțiile juridice și sociale ale prescripției extinctive, este ușor de acceptat că *imediat* ce titularul dreptului la acțiune iese din pasivitate și acționează pentru realizarea sau respectarea dreptului său, cursul prescripției este șters. În doctrină se arată constant că întreruperea prescripției extinctive este acea modificare a cursului prescripției care constă în ștergerea prescripției începute înainte de ivirea unei cauze întreruptive și începerea unei prescripții extinctive noi². Întreruperea prescripției extinctive este reglementată în principal în art. 16-17 din Decretul nr. 167/1958, care înlocuiesc prevederile corespunzătoare ale Codului civil (art. 1865-1871). De amintit că prevederile din decret care se referă la întreruperea prescripției dreptului de a începe executarea silită au fost înlocuite de dispozițiile art. 405² C.proc.civ. introduse prin OUG nr. 138/2002.

La rândul lor, cauzele de întrerupere a prescripției extinctive au câteva caractere juridice importante: mai întâi, sunt *legale*, fiind stabilite exclusiv de lege; pe de altă parte, sunt *limitative*, de strictă interpretare și aplicare; în fine, produc efecte *de drept* (*ope legis*), așa încât instanța numai constată producerea lor. Este de observat că, asemănător suspendării prescripției, și în cazul întreruperii este necesar ca împrejurarea ce constituie, potrivit legii, *cauză* de întrerupere să intervină *după ce prescripția*

¹ Gh. Beleiu, *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil*, ed. a VII-a revăzută și adăugită de M. Nicolae și P. Trușcă, Ed. Universul Juridic, București, 2001, p. 278; M. Nicolae, *Prescripția extinctivă*, Ed. Rosetti, București, 2004, p. 527; G. Boroș, *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Ed. All Beck, București, 2001, p. 293

² Gh. Beleiu, *op. cit.*, p. 284; G. Boroș, *op. cit.*, p. 298; I. Dogaru, *Drept civil*, vol I, Ed. Themis, Craiova, 2000, p. 365; O. Ungureanu, *Manual de drept civil. Partea generală*, Ed. All Beck, București, 1999, p. 210; E. Chelaru, *Drept civil. Partea generală*, Ed. All Beck, București, 2003, p. 233; M. Nicolae, *op. cit.*, p. 538.

extinctivă a început să curgă și mai înainte de împlinirea termenului prevăzut de lege. Potrivit art. 16 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, prescripția extinctivă se întrerupe: a) prin *recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie*, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția; b) prin *introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitrar*, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească ori la un organ de arbitraj necompetent.

2. Analiza cauzelor de suspendare. Forța majoră. Mai întâi, potrivit art. 13 lit. a) din Decretul nr. 167/1958, cursul prescripției se suspendă „cât timp cel împotriva căruia ea curge *este împiedicat de un caz de forță majoră* să facă acte de întrerupere”.

Forța majoră cuprinde împrejurări care se produc independent de voința omului și de care legea civilă leagă producerea unor efecte juridice. Într-o astfel de situație persoana este nevoită să acționeze altfel de cât ar vrea. Legea nu definește forța majoră, iar doctrina și jurisprudența admit că este vorba despre un eveniment *absolut imprevizibil și absolut insurmontabil*, precum un eveniment natural (sau de altă natură) cum ar fi o catastrofă naturală, un cutremur, o inundație, o ploaie torențială, un incendiu catastrofal, o conflagrație. Ea se delimitează de *cazul fortuit* (neprevăzut, inopinat) pentru că, dacă prin forța majoră se înțelege orice împrejurare *extraordinară și invincibilă*, cazul fortuit desemnează o împrejurare *extraordinară și imprevizibilă*; după cum s-a observat, se poate susține că imprevizibilitatea lipsește în cazul de forță majoră³. Pentru a produce suspendarea prescripției forța majoră trebuie să privească pe „cel împotriva căruia curge prescripția”, adică titularul dreptului material la acțiune. El trebuie să dovedească acea împrejurare care a creat pentru el un obstacol, pe care nu a putut și nici nu era posibil, în circumstanțele date, să-l înlăture pentru a face „acte de întrerupere”.

Aflarea în rândul forțelor armate ale României. Potrivit art. 13 lit. b) cursul prescripției se suspendă „pe timpul cât creditorul sau debitorul *face parte din forțele armate ale României, iar acestea sunt puse pe picior de război*”. O asemenea situație excepțională paralizază întreaga societate, așa încât se înțelege ușor pentru ce este oprit cursul prescripției. Cauza de suspendare privește, de această dată, fie pe creditor – titularul dreptului, fie pe debitor; *a fortiori*, suspendarea va opera dacă amândoi se află în această situație în același timp. Este nevoie ca forțele armate „să fie pe picior de

³ M. Nicolae, Prescripția extinctivă, p. 532- 533; în anumite materii nu se distinge între forța majoră și cazul fortuit, considerându-se că produc aceleași efecte: în materia răspunderii contractuale (art. 1082-1083 C.civ.); în materia răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, ambele având aceleași efecte exoneratoare; dimpotrivă, în alte domenii se distinge între efectele acestora: în materia răspunderii civile delictuale „pentru fapta lucrului” numai forța majoră, nu și cazul fortuit, are efecte exoneratoare, deși ambele împrejurări exclud vinovăția paznicului juridic al lucrului (a se vedea, C. Stătescu, C. Bârsan, Drept civil. Teoria generală a obligațiilor, Ed. All, București, 1995, p. 267-268). În materia suspendării prescripției legea prevede clar că are în vedere numai forța majoră, nu și cazul fortuit.

război”, așa încât nu operează suspendarea în alte situații, chiar dacă cel în cauză este cadru activ în forțele armate ori militar în termen etc. În schimb, se poate admite că efectul suspensiv se produce atunci când creditorul sau debitorul este într-o misiune de pace cu caracter internațional, sub egida O.N.U. sau N.A.T.O.

Reclamația administrativă. Potrivit art. 13 lit. c), cursul prescripției se suspendă „până la rezolvarea reclamației administrative făcută de cel îndreptățit, cu privire la despăgubiri sau restituiri, în temeiul unui contract de transport sau de prestare a serviciilor de poștă și telecomunicații, însă cel mai târziu până la expirarea unui termen de 3 luni socotit de la înregistrarea reclamației”. Mai întâi, reclamația administrativă are ca obiect despăgubiri sau restituiri în baza unui contract de transport sau de prestare a serviciilor de poștă și telecomunicații. Pe de altă parte, trebuie să nu treacă mai mult de 3 luni de la înregistrarea reclamației; dacă petiționarul primește un răspuns înainte de împlinirea acestui termen, atunci prescripția este suspendată numai până la primirea aceluși răspuns (nefavorabil); dacă nu primește niciun răspuns, suspendarea încetează.

Pentru identitate de rațiune, practica a extins această cauză de suspendare și pentru perioada necesară demersurilor ce se impun obținerii încuviințării prealabile date de autoritatea tutelară pentru acceptarea unei moșteniri în numele minorului de către reprezentantul său legal (art. 129 C.fam.)⁴.

Între ocrotitor și ocrotit prescripția este suspendată cât timp socotelile nu au fost date și aprobate. Potrivit art. 14 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, „între părinți sau tutore și cei ce se află sub ocrotirea lor, între curator și acei pe care îi reprezintă precum și între orice altă persoană care, în temeiul legii sau al hotărârii judecătorești, administrează bunurile altora și cei ale căror bunuri sunt astfel administrate, prescripția nu curge cât timp socotelile nu au fost date și aprobate”. De o manieră generală, se admite că ocrotitorul legal al minorului ori interzisului judecătoresc are dreptul și îndatorirea de a administra bunurile acestuia. La încetarea măsurii de ocrotire, ocrotitorul trebuie să predea bunurile fostului minor ori interzis (moștenitorilor sau noului ocrotitor). Petru că măsura de ocrotire se exercită sub controlul statului, după predarea bunurilor, verificarea socotelilor și aprobarea lor, autoritatea tutelară dă ocrotitorului *descărcare de gestiune*.

Prescripția extinctivă nu curge între ocrotitor și ocrotit în perioada existenței măsurii de ocrotire având în vedere natura raporturilor dintre ei. Cauza de suspendare încetează când „socotelile sunt date și aprobate”.

⁴ Trib. Suprem, decizia civilă nr. 590/1986, C.D. 1986, p. 82-85; Trib. Suprem, decizia civilă nr. 833/1983, R.R.D. nr. 6/1984, p. 63.

Lipsa reprezentantului sau ocrotitorului legal. Potrivit art. 14 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958, „prescripția nu curge împotriva celui lipsit de capacitate de exercițiu, cât timp nu are reprezentant legal și nici împotriva celui cu capacitate restrânsă, cât timp nu are cine să-i încuviințeze actele” (art. 1876 C.civ.).

Așadar, prescripția este suspendată: 1) împotriva minorului sub 14 ani ori interzisului judecătoresc cât timp nu are reprezentant legal; 2) împotriva minorului între 14-18 ani cât timp nu are cine să-i încuviințeze actele. Această cauză de suspendare este determinată de *imposibilitatea juridică* de a acționa a celui care nu are capacitate deplină de exercițiu.

Existența raporturilor conjugale. Potrivit art. 14 alin. (3), „prescripția nu curge între soți în timpul căsătoriei”. Această cauză de suspendare implică o imposibilitate morală de a acționa din partea fiecărui soț. Cauza de suspendare operează pe toată durata căsătoriei (de la încheiere până la desfacere ori încetare), fiind irelevant dacă soții sunt despărțiți în fapt (*ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*). Se admite unanim că această cauză de suspendare nu se aplică, prin analogie, raporturilor dintre concubini⁵.

3. Efectele suspendării prescripției extinctive. Potrivit art. 1874 C.civ., „suspendarea oprește cursul prescripției pe timpul cât durează, fără însă a o șterge pentru timpul trecut”. Este singurul efect reglementat în sistemul Codului civil. În prezent, Decretul nr. 167/1958 prevede că suspendarea produce două efecte juridice. *Un efect general* - „După încetarea suspendării, prescripția își reia cursul socotindu-se și timpul scurs înainte de suspendare” [art. 15 alin. (1), efect identic celui prevăzut anterior în Codul civil]; *un efect special* - „Prescripția nu se va împlini totuși înainte de expirarea unui termen de 6 luni, socotit de la data încetării cauzei de suspendare, cu excepția prescripțiilor mai scurte de 6 luni care nu se vor împlini decât după expirarea unui termen de 1 lună de la suspendare” [art. 15 alin. (2)].

Pentru a înțelege efectul general al suspendării se distinge⁶ între trei momente. Pentru perioada *anterioară cauzei*, suspendarea nu produce niciun efect, iar timpul curs între începutul prescripției și data apariției cauzei de suspendare intră în calculul termenului de prescripție (suspendarea „nu șterge prescripția pentru timpul trecut”).

Pe *durata cauzei* de suspendare, efectul produs constă în oprirea curgerii prescripției, așa încât această perioadă nu intră în calculul termenului de prescripție. În fine, *ulterior cauzei* de suspendare, prescripția își reia cursul, socotindu-se și timpul

⁵ Pentru discuții privind efectele juridice pe care concubinajul le poate avea în materia prescripției extinctive, S. Cercel, Comentariu la decizia civilă nr. 692/2005 a Tribunalului Dolj, C.J. nr. 5/2005, p. 1-9.

⁶ Gh. Beleiu, op. cit., p. 282; G. Boroi, op. cit., p. 297; M. Nicolae, op. cit., p. 536.

curs înainte de suspendare. Data de la care cursul prescripției este reluat este, în principiu, data încetării cauzei de suspendare, dacă legea nu dispune altfel.

Pe de altă parte, efectul special al suspendării constă, în esență, în prorogarea momentului termenului de prescripție extinctivă astfel încât între momentul încetării cauzei de suspendare și cel al împlinirii termenului de prescripție să se asigure pentru introducerea cererii de chemare în judecată, *6 luni* (dacă termenul de prescripție aplicabil este de cel puțin 6 luni) sau *o lună* (dacă termenul de prescripție aplicabil este mai mic de 6 luni).

4. Delimitare. În fine, este important de reținut că, așa cum s-a remarcat în doctrină, cauzele de suspendare produc efectul *suspensiv* numai în ipoteza în care ele intervin *după ce prescripția a început să curgă*. Dacă ele există în momentul în care prescripția trebuie să înceapă să curgă, efectul produs va fi mai energic, de amânare, *de întârziere a începutului prescripției pe toată durata cauzei*.

Este logic să fie așa pentru că nu poate fi suspendat ceva ce nu a început să curgă. De regulă, cauza de suspendare intervine în cursul prescripției, însă nu este exclusă situația inversă, când prescripția „intervine” în cursul împrejurării care provoacă suspendarea. Spre exemplu, dacă între două persoane „căsătoria” intervine după data nașterii „raportului de drept” [dacă avem în vedere ipoteza art. 7 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 pentru începutul prescripției], va fi o „cauză de suspendare” a prescripției dreptului material la acțiune; însă, dacă „raportul de drept” se naște „în timpul căsătoriei” (spre exemplu, un soț plătește o datorie proprie a celuilalt, cu bani dintr-o moștenire), începutul prescripției „se amână” pe tot „timpul căsătoriei”: este o cauză de amânare a începutului prescripției, nu de suspendare a cursului prescripției.

Pentru lămurirea acestei probleme se va ține seama de momentul *concret* în care prescripția începe să curgă, adică de *regulile referitoare la începutul prescripției extinctive*.

5. Regula *contra non valentem agere non currit praescriptio*. Un ultim aspect care trebuie menționat cu privire la suspendarea prescripției extinctive privește regula *contra non valentem agere non currit praescriptio* („prescripția nu curge în contra celui care nu poate să acționeze”)⁷. După cum am văzut, cauzele de suspendare a prescripției extinctive sunt limitative și expres prevăzute de lege. În sistemul Codului civil, când forța majoră nu constituia o cauză de suspendare (prevăzută de lege), în temeiul acestei reguli, jurisprudența a considerat că, fiind vorba de o *imposibilitate obiectivă* a titularului dreptului de a acționa, ea poate fi un caz de suspendare. În prezent, chiar dacă Decretul nr. 167/1958 prevede că forța majoră este o cauză de suspendare [art. 13 lit. a)], regula *contra non valentem agere non currit praescriptio*

⁷ M. Nicolae, Prescripția extinctivă, p. 529-531; D. Alexandresco, Explicațiunea teoretică și practică a dreptului civil român, t. XI (Prescripția), București, Atelierele Grafice Socec&Co., 1915, p. 172-173.

este invocată pentru a soluționa unele excepții de la regula începutului prescripției. Spre exemplu, se consideră că, deși art. 700 C.civ. dispune imperativ că „dreptul de a accepta succesiunea se prescrie printr-un termen de 6 luni de la deschiderea succesiunii”, pentru cel care ia cunoștință despre calitatea sa de succesibil după trecerea acestui termen, prescripția începe să curgă din momentul în care a cunoscut faptul în temeiul căruia legea îl cheamă la moștenire (*exempli gratia*, cazul unui testament descoperit după 6 luni de la deschiderea moștenirii)⁸. Se pare că, fără a fi considerată o cauză de suspendare, regula în discuție este invocată pentru a susține fie amânarea începutului prescripției extinctive, fie repunerea în termen.

6. Analiza cauzelor de întrerupere a prescripției extinctive. Recunoașterea dreptului. Pentru a produce efectul întreruptiv, recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie trebuie să fie făcută de „cel în folosul căruia curge prescripția”, adică de debitor⁹ și să fie neîndoielnică.

Recunoașterea (mărturisirea) dreptului este o manifestare unilaterală de voință a debitorului prin care atestă dreptul creditorului și renunță la beneficiul termenului de prescripție curs până în momentul recunoașterii. Se probează astfel că titularul dreptului la acțiune (creditorul) nu a fost neglijent și a avut motive să nu acționeze, iar datoria nu este stinsă.

Pentru că legea nu distinge, are efect întreruptiv recunoașterea expresă, dar și cea tacită. Recunoașterea expresă poate să rezulte din orice înscris care constată mărturisirea existenței dreptului, precum o scrisoare adresată creditorului în acest scop. Recunoașterea tacită poate să rezulte din orice act sau fapt care presupune mărturisirea dreptului, precum plata unei părți din datorie ori cererea unui termen pentru plata creanței¹⁰. S-a decis că predarea bunului ce formează obiectul antecontractului de vânzare-cumpărare în posesia celui ce urmează să îl cumpere echivalează cu o recunoaștere a dreptului acestuia de a cere încheierea contractului de vânzare-cumpărare, care întrerupe prescripția, iar o nouă prescripție nu va începe să curgă atât timp cât bunul se află în posesia celui ce urmează să îl cumpere¹¹.

Recunoașterea dreptului după împlinirea termenului de prescripție nu produce efectul întreruptiv, însă dacă constă într-o plată parțială, are efectul prevăzut de art. 20 din Decretul nr. 167/1958.

⁸ I. Dogaru, coord., Drept civil. Succesiunile, București, Ed. All Beck, 2003, p. 314-316. Pentru aplicarea acestei reguli în cazul acțiunii în stabilirea paternității din afara căsătoriei, Trib. Suprem, decizia civilă nr. 1984/1989, Dreptul nr. 4/1990, p. 73.

⁹ Articolul 1865 pct. 3 C. civ. prevede că întreruperea civilă operează „prin recunoașterea de către debitor sau posesor a dreptului celui în contra căruia prescrie”.

¹⁰ Trib. București, secția a IV-a civilă, decizia nr. 1887/1994, Culegere de practică judiciară 1993-1997, p. 149.

¹¹ Trib. Suprem, decizia civilă nr. 188/1981, C.D. 1981, p. 65.

Introducerea cererii de chemare în judecată. Cu privire la cererea de chemare în judecată, să reținem mai întâi că este actul procedural prin care persoana îndreptățită sau interesată *se adresează* instanței în scopul protecției unui drept¹². În funcție de calea aleasă, cererile de chemare în judecată se împart în *cereri inițiale* (introdutive de instanță) și *cereri incidentale*, făcute în cadrul unui proces deja deschis (cererea reconvențională, cererea de intervenție etc.). Pentru că legea nu distinge, are efect întreruptiv cererea inițială, dar și cererea incidentală [art. 1865 pct. 1 C.civ. prevede că întreruperea civilă operează „printr-o cerere de chemare în judecată, fie *introdactivă de instanță* sau numai *incidentă într-o instanță deja începută*”].

Pentru a produce efect întreruptiv, cererea de chemare în judecată trebuie să îndeplinească următoarele condiții: a) să fie introdusă la o instanță judecătorească sau alt organ cu atribuții jurisdicționale, chiar dacă acestea nu ar fi competente; noțiunea de „organ cu atribuții jurisdicționale” primește aici un sens larg, dar exclude, spre exemplu, organele administrative¹³; b) să fie serioasă, adică făcută cu scopul de a fi admisă; retragerea sau perimarea cererii de chemare în judecată probează lipsa intenției titularului dreptului de a acționa [art. 16 alin. (2) din Decret; art. 1869 C.civ.]; c) să fie admisă printr-o hotărâre irevocabilă; condiția nu este îndeplinită atunci când cererea este respinsă ori anulată.

7. Efectele întreruperii prescripției. Potrivit art. 17 din Decretul nr. 167/1958, "*Întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se ivi împrejurarea care a întrerupt-o. După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție. În cazul când prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată ori de arbitrar, noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărârea de admitere a cererii nu a rămas definitivă*". Așadar, întreruperea prescripției produce următorul efect: mai întâi, *anterior* apariției cauzei de întrerupere, *prescripția este înlăturată*, ștersă, ca și când nu ar fi curs; pe de altă parte, *după* încetarea cauzei de întrerupere, *începe să curgă o nouă prescripție extinctivă*, adică un nou termen de prescripție.

În doctrină¹⁴, s-a subliniat că natura prescripției care începe să curgă după încetarea cauzei de întrerupere depinde de natura cauzei de întrerupere. Astfel, dacă întreruperea a operat prin efectul *recunoașterii*, *noua prescripție va fi de același fel cu prescripția înlăturată*, adică prescripția dreptului material la acțiune, și începe să curgă un nou termen de prescripție de același fel. Dacă întreruperea a operat prin efectul *cererii de chemare în judecată sau de arbitrar* (care a fost admisă printr-o hotărâre

¹² V.M. Ciobanu, Tratat teoretic și practic de procedură civilă, vol. II, Ed. Național, București, 1997, p. 24 și urm.; V.M. Ciobanu, G. Boroș, Drept procesual civil. Curs selectiv. Teste grilă, Ed. All Beck, București, 2005, p. 1-21.

¹³ Guvernul nu poate fi asimilat unui organ cu atribuții jurisdicționale, C.A. București, secția a III-a civilă, decizia nr. 820/1995, Culegere de practică judiciară civilă 1993-1998, p. 73.

¹⁴ A. Pop, Gh. Belei, Drept civil. Teoria generală a dreptului civil, TUB, 1980, p. 501-503; Gh. Belei, op. cit., p. 287; G. Boroș, op. cit., p. 300-301; M. Nicolae, op. cit., p. 549

irevocabilă), noua prescripție va avea *altă natură juridică*, pentru că va privi dreptul de a cere executarea silită.

Cu privire la momentul în care se produce efectul întreruptiv se face aceeași distincție între recunoaștere și cererea de chemare în judecată: în primul caz, efectele întreruperii se produc instantaneu (în momentul recunoașterii), iar în al doilea caz, efectele se produc pe data rămânerii definitive a hotărârii de admitere a cererii (la sfârșitul procesului civil). În fine, trebuie să reținem că întreruperea operează numai între părțile interesate, adică între titularul dreptului și autorul recunoașterii, pe de o parte, și, sub rezerva limitelor autorității de lucru judecat, între reclamant și pârât, pe de altă parte¹⁵.

¹⁵A se vedea, *M. Nicolae*, Prescripția extinctivă, 2004, p. 551-552; art. 1872 și art. 1873 C.civ.